

Arrest

nr. 77 346 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KERN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 november 2007 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 8 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 september 2011.

1.3. Op 29 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Shiraz. Op 14 november 2007 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Op 10 maart 2008 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing, welke op 11 juni 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Op 23 juli 2008 werd uw beroep tegen deze beslissing door de Raad van State verworpen. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u Iran verlaten te hebben ten gevolge de problemen van uw echtgenoot D.(...) M.(...) A.(...) met een aantal corrupte Bassidji. Op 8 oktober 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U bevestigde uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag en stelde sindsdien België niet meer verlaten te hebben. Uw schoonbroer J.(...) overleed op 29 juni 2011. Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die door uw partner D.(...) M.(...) A.(...) in zijn tweede asielaanvraag werden uiteengezet. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat uw problemen tot de gemeenrechtelijke, strafrechtelijke sfeer behoren en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, en omdat u naliel alle middelen aan te wenden om de nodige bescherming van uw autoriteiten in te roepen. Tevens kon u uw vermoeden over de arrestatie van G.(...) A.(...) niet ondersteunen door enig objectief gegeven.

In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangereikt die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal. Integendeel, vooreerst dient wat betreft het door u neergelegde vonnis van de Revolutionaire Rechtbank vastgesteld te worden dat u volgens dit vonnis op basis van artikel 420 van de strafwet veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van zeven jaar en het betalen van een boete van 200 miljoen wegens smaad tegen de Bassidji, het verstoren van de openbare orde en in conflict komen met de Bassidji. Artikel 420 van de Iraanse strafwet stelt echter dat de rechter de omvang van een geldboete bepaalt in gevallen waarbij handen worden afgehakt. Gelet op bovenstaande kan niet de minste bewijswaarde aan dit door u neergelegde vonnis worden toegekend. Door dit vonnis, welke de kern van uw relaas omvat, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze hebt trachten te misleiden.

Wat betreft de door u neergelegde convocaties dd. 14.8.1387 (4 november 2008) en 15.3.1388 (5 juni 2009) dient vastgesteld te worden dat deze geenszins toelaten vast te stellen in welke hoedanigheid u door de Revolutionaire Rechtbank werd opgeroepen.

Wat betreft de convocatie van de Revolutionaire Rechtbank dd. 19.4.1388 (10 juli 2009), volgens welke u zich twee uur na het vonnis bij de gevangenis dient te melden, dient vastgesteld te worden dat deze convocatie niet nader bepaalt na welk vonnis u zich dient te melden, noch bij welke gevangenis u zich dient te melden. Gelet op bovenstaande wordt de bewijswaarde van deze convocatie op de helling gezet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw bewering dat na klacht tegen de Bassidji ingediend te hebben bij de Militaire Rechtbank, de Bassidji de zaken danig gemanipuleerd hebben waardoor u uiteindelijk door de Revolutionaire Rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een boete wegens smaad tegen de Bassidji, het verstoren van de openbare orde en in conflict komen met de Bassidji.

Wat betreft het overlijden van uw broer, welke u staft aan de hand van een overlijdensakte, een overlijdensbericht en een attest van een wetsdokter, dient vastgesteld te worden dat geen van deze documenten toelaat vast te stellen in welke omstandigheden en naar aanleiding van wat uw broer is overleden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Bij beschikking van 24 januari 2012 werden de partijen opgeroepen om te verschijnen op 10 februari 2012. Op vraag van de verwerende partij werd tijdens deze zitting door de voorzitter toestemming verleend om een schriftelijk verslag uit te brengen in de zin van artikel 39/76, §1, 5^e lid van de vreemdelingenwet inzake de nieuwe gegevens die werden aangebracht door verzoekende partij. Dit schriftelijk verslag werd op 20 februari 2012 aan de Raad overgemaakt.

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *"De Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie verder optreedt de Minister van Binnenlandse Zaken"*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M. A.D.. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 77 345 van 15 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. A. D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het wettigheidsbeginsel en de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), merkt verzoeker in een eerste onderdeel op dat het hoofdargument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erin bestaat dat artikel 420 van het islamitische strafwetboek niet gaat over een veroordeling tot een gevangenisstraf maar over misdrijven die worden bestraft met het afhakken van de handen. Verzoeker voert aan dat na grondige controle van de door hem bijgebrachte stukken en na contact met de beëdigde vertaler die de initiële vertalingen uitvoerde, blijkt dat er een fout is geslopen in de vertaling van het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank, minstens dat er een foute interpretatie gebeurde van het Perzische geschrift in dit document. Verzoeker verduidelijkt dat een punt in de Perzische schrijfwijze verschillende betekenissen heeft en kan worden vertaald zowel door een nul als door een punt, hetgeen wordt bevestigd door twee beëdigde vertalers. Volgens verzoeker is de vertaling naar 'artikel 42.' van de Iraanse islamitische strafwet de enige correcte. Dit artikel stelt immers dat 'iemand die een misdrijf pleegt met meerdere personen samen, als een mededader wordt beschouwd,

maar als een dader wordt bestraft." Gezien blijktens het vonnis verzoeker samen met de heer G. A. P. werd veroordeeld is de verwijzing naar artikel 42 in de gegeven context juist en is er aldus geen enkele reden om te twijfelen aan de echtheid van het document, aldus verzoeker.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat hij in het kader van zijn beide asielaanvragen steeds duidelijk en gedetailleerd zijn vluchtverhaal heeft weergegeven. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk heeft gesteld dat er geen redenen zijn om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Bovendien heeft hij zo veel mogelijk documentatie voorgelegd. Verzoeker verwijst in dit verband naar het advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), waarin onder meer wordt gesteld dat de door verzoeker voorgelegde authentieke gerechtelijke documenten een zeer grote bewijswaarde hebben en dat hieruit zonder enige twijfel een gegronde vervolgingsvrees kan worden afgeleid. Hij herneemt vervolgens de argumentatie van het BCHV dat zowel verzoekers getuigenis over de inbraak door de Bassidj als zijn klacht tegen de mishandeling die hij ten gevolge van deze getuigenis onderging, als een uiting van een 'politieke overtuiging' dienen te worden beschouwd, dat de aanhoudende bedreigingen en herhaalde persoonlijke aanvallen tegen verzoeker en zijn gezin en zijn onterechte veroordeling tot een straf van zeven jaar opsluiting, dermate ernstige daden zijn dat ze volstaan om als vervolgingsdaden in de zin van artikel 48/3, §2 van de vreemdelingenwet te worden beschouwd, dat het feit dat hij in het verleden reeds een vervolging en bedreigingen daartoe onderging luidens artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet op zich een gewettigd vermoeden vormt dat zijn vervolgingsvrees gegrond is, dat tegen de gevreesde vervolging geen overheidsbescherming conform artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet te verwachten is aangezien (instanties van) de centrale Iraanse overheid zelf de vervolgende partij is (zijn) en er bijgevolg evenmin een 'relevant' en 'redelijk' vluchtalternatief is. Verzoeker vraagt dan ook om zijn vluchtelingenstatus te erkennen.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat minstens dient te worden vastgesteld dat een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met zich meebrengt, wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoordt. Opnieuw herneemt hij de argumentatie dienaangaande van het BCHV dat de buitenproportionele straf waartoe hij werd veroordeeld na een oneerlijk proces, totaal ten onrechte en zonder het minste respect voor de rechten van verdediging of enig materieel bewijs, ontegensprekelijk – al dan niet in combinatie met de daaraan voorafgaande fysieke mishandelingen en bedreigingen – als 'onmenselijk' en 'vernederend' dient te worden beschouwd, zoals beoogd door artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De uitvoering van een dergelijke straf die hij in een Iraanse gevangenis dreigt te moeten ondergaan, zou bovendien evenmin aan de mensenrechtelijke minimumstandaarden beantwoorden en moet in die zin ook als 'onmenselijk' en 'vernederend' gekwalificeerd worden.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een ontvangstbewijs van december 2009 van het pakje waarin onder andere de nieuwe stukken werden bezorgd, de aanstelling van vertaler S. W. door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, de nieuwe stukken met initiële vertalingen door mevrouw S. W., een verklaring dd. 28 december 2011 door mevrouw S. W., een e-mail dd. 23 december 2011 aan de heer A. N., de nieuwe stukken met vertaling door de heer A. N., een uittreksel uit de masterproef van S. G. en een advies van het BCHV van 6 oktober 2010.

3.3. Blijkens de besteden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) in het kader van zijn eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omdat zijn problemen tot de gemeenrechtelijke, strafrechtelijke sfeer behoren en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, omdat hij bovendien naliel alle middelen aan te wenden om de nodige bescherming van zijn autoriteiten in te roepen en hij tevens zijn vermoeden over de arrestatie van G. A. niet kon ondersteunen door enig objectief gegeven, (ii) hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen elementen of documenten heeft aangereikt die een ander licht zouden kunnen werpen op deze eerdere appreciatie daar aan het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend, zoals wordt toegelicht, de convocaties van 4 november 2008 en van 5 juni 2009 geenszins toelaten vast te stellen in welke hoedanigheid hij door de Revolutionaire Rechtbank werd opgeroepen, de convocatie van 10 juli 2009 volgens welke hij zich twee uur na het vonnis bij de gevangenis dient te melden niet nader bepaalt na welk vonnis, noch bij welke gevangenis hij zich dient te melden en de overlijdensakte, het overlijdensbericht en het attest van een wetsdokter niet toelaten vast te stellen in welke omstandigheden en naar aanleiding van wat zijn broer is overleden.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5.1. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name problemen met leden van de lokale Bassidji omwille van de getuigenis die hij tegen hen heeft afgelegd wegens het inbreken in een bakkerij en omwille van de klacht die hij tegen hen heeft ingediend nadat hij door hen werd aangevallen en geslagen omdat hij alcohol had gedronken. Verzoeker voegt hier thans aan toe dat hijzelf ondertussen door de Revolutionaire Rechtbank werd veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf en het betalen van een boete en dat de Bassidji hier vermoedelijk achter zitten.

Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat in 's Raads arrest nr. 12.471 van 11 juni 2008 werd geoordeeld als volgt:

“2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, hetgeen in casu niet het geval is. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de aangehaalde bedreigingen en aanvallen zijn ingegeven door één van de vijf hoger genoemde redenen vermeld in het Verdrag van Genève. De door verzoeker aangehaalde feiten, met name zijn problemen met de Bassidji omwille van de getuigenis die hij tegen hen heeft afgelegd wegens het inbreken in een bakkerij en omwille van de klacht die hij tegen hen heeft ingediend nadat hij door hen werd aangevallen en geslagen omdat hij alcohol had gedronken, zijn zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard en vallen buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag. Zo een conflict met de Bassidji in Iran delicaat is betekent dit nog niet dat alle handelingen van deze dienst door henzelf toegedekt worden en er geen interne controlediensten bestaan noch dat alle incidenten als politiek zouden worden afgehandeld. Het is bovendien niet aannemelijk dat dit incident dermate uit de hand liep dat verzoeker hiervoor politieke vervolging zou moeten vrezen. Verzoeker toont niet aan dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen noch maakt hij het aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben kunnen of willen bieden. Dit klemmt des te meer vermits verzoekers de klacht tegen de Bassidji werd genoteerd en hij werd opgeroepen voor de behandeling van zijn zaak door de militaire rechtbank, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Er blijkt nergens uit verzoekers asielrelaas dat hij omwille van de redenen voorzien in het Verdrag van Genève, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, de bescherming van de Iraanse autoriteiten niet zou kunnen inroepen. Integendeel, uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn klacht tegen de Bassidji omwille van de aanval en de slagen en verwondingen die hem werden toegebracht werd genoteerd, dat hij onderzocht werd door een wetsdokter en dat hij werd opgeroepen voor de behandeling van zijn zaak door de militaire rechtbank. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten wel degelijk bereid waren om in verzoekers bescherming te voorzien en dat zij hiertoe de nodige stappen ondernamen. Verzoeker ging echter niet in om de oproeping om te verschijnen voor de behandeling van zijn zaak door de militaire rechtbank, waarop de zaak werd verdaagd en verzoeker zou opnieuw worden opgeroepen. Hij wachtte deze oproeping echter niet af en verliet het land. De andere feiten waarvan verzoeker slachtoffer werd, met name de dreigtelefoons en de aanrijding door een motorrijder werden niet vervolgd, doch enkel omdat verzoeker zelf verzuimd

heeft wegens deze feiten klacht neer te leggen. Men kan de autoriteiten bezwaarlijk verwijten niet te hebben ingegrepen of geen bescherming hebben geboden tegenover feiten waar zij geen weet van hadden. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoeker bescherming van zijn autoriteiten kreeg wanneer hij hierom vroeg maar dat hij niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en hij bovendien geen aannemelijke verklaring geeft waarom hij naar aanleiding van de driegte telefoons en de aanrijding geen beroep heeft gedaan op de autoriteiten. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat het voor hem en zijn familie onmogelijk was om langer in Iran te blijven teneinde de beslissing van de militaire rechtbank af te wachten, dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij niet voldoende moeite heeft gedaan om de hulp van de Iraanse autoriteiten in te roepen en dat het, gelet op het feit dat hij maandenlang onmenselijke behandelingen heeft moeten doorstaan, dan ook niet meer dan normaal is dat hij en zijn familie uit angst voor hun leven hun land hebben verlaten, kan niet overtuigen en volstaat niet om bovenstaande overwegingen te ondergraven. Verder staat de stelling dat de Bassidji een paramilitaire groep is met een enorme politieke macht waar een gewone burger niet tegen op kan haaks op verzoekers verklaring dat de daders van de slagen en verwondingen waarvan hij het slachtoffer werd wel degelijk werden vervolgd voor de militaire rechtbank.

2.7. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de arrestatie van zijn vriend G.A. blote beweringen zijn, louter gesteund op vermoedens en speculaties die met geen enkel concreet element worden gestaafd. Verzoeker verklaart zelfs nooit de familie van G.A. gecontacteerd te hebben, noch enige andere poging ondernomen te hebben om meer nieuws over zijn vriend te bekomen (administratief dossier, stuk 3, p. 6), hetgeen op zijn minst verwonderlijk kan worden genoemd daar verzoeker stelt dat zijn zaak en deze van zijn vriend met elkaar verbonden zijn. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij inspanningen heeft ondernomen om recente informatie aangaande zijn problemen in Iran te bekomen, terwijl dit van een kandidaat-vluchteling toch redelijkerwijs mag worden verwacht. Verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal geen enkel nieuws te hebben over zijn zaak in Iran en hierover zelfs niets gevraagd te hebben tijdens de telefonische contacten die hij heeft met zijn broer (administratief dossier, stuk 6, p. 3 en stuk 3, p. 2). Dergelijk duidelijk gebrek aan interesse doet op ernstige wijze afbreuk aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.5.2. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, brengt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bij die de initiële appreciatie van zijn asielmotieven vermogen om te buigen. Aan de hand van de thans bijgebrachte documenten, met name drie oproepingen van de Revolutionaire Rechtbank, een vonnis van de Revolutionaire Rechtbank, een overlijdensakte van zijn broer, een attest van de wetsdokter, een overlijdensbericht van zijn broer en een advies van het BCHV, slaagt verzoeker er immers niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

3.5.2.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de convocaties van 4 november 2008 en 5 juni 2009 op generlei wijze toelaten vast te stellen in welke hoedanigheid verzoeker door de Revolutionaire Rechtbank werd opgeroepen, vaststelling welke in voorliggend verzoekschrift niet wordt betwist laat staan ontkracht en dienvolgens gehandhaafd blijft.

Wat betreft de convocatie van de Revolutionaire Rechtbank van 10 juli 2009, kunnen een aantal ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de inhoud van het document. Vooreerst blijkt uit de volgens verzoeker 'correcte' vertaling, zijnde de vertaling door de heer A. N., dat de convocatie geen datum vermeldt waarop verzoeker geacht wordt voor de rechtbank te verschijnen. De Raad leest slechts: "Tijd van verschijnen: maandag, uur: 9". Voorts zou verzoeker zich blijkens dit document om 13 uur zelf in de gevangenis moeten gaan aanmelden doch wordt er evenmin bepaald bij welke gevangenis verzoeker zich dan wel dient aan te melden. Verder leest de Raad op de convocaties van 4 november 2008 en 5

juni 2009 het volgende: "Als de gedaagde zonder enige geldige reden op voormeld tijdstip niet verschijnt, zal een aanhoudingsbevel voor hem/haar gestuurd worden.". Aangezien verzoeker aan geen van deze oproepingen gevolg heeft gegeven, hij vervolgens bij verstek zou zijn veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf, kan worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten alles in het werk zouden stellen om verzoeker op te sporen en hem te vatten, minstens dat een aanhoudingsbevel zou worden uitgevaardigd, eerder dan opnieuw een convocaties te verzenden met de mededeling dat verzoeker zich vrijwillig dient te melden in de gevangenis. In acht genomen het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, is de Raad van oordeel dat aan de convocaties van de Revolutionaire Rechtbank van 10 juli 2009 niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend.

Bovenstaande overwegingen en conclusies met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde convocaties worden ondersteund door de resultaten van een authenticiteitsonderzoek zoals weergegeven in het Cedoca-antwoorddocument IR2012-004w van 16 februari 2012, document welk als bijlage aan hoger vermeld schriftelijk verslag van 20 februari 2012 wordt gevoegd. In genoemd Cedoca-antwoorddocument worden volgende opmerkingen gemaakt betreffende de voorgelegde convocaties:

"- Het betreffen originele documenten. Betrokkene kan onmogelijk in het bezit zijn van de originele convocaties. De originele convocaties dient door de gerechtelijke bode immers terugbezorgd te worden aan de rechtbank waar het aan het dossier wordt toegevoegd als bewijs van ontvangst (of niet-ontvangst) door de betrokkene. Een geconvoceerde wordt enkel in het bezit gesteld van een doorslag kopie.

- Het betreft hier typeformulieren van de Algemene rechtbank, waarmee betrokkene wordt opgeroepen te verschijnen voor de Revolutionaire Rechtbank. Deze laatste beschikt echter over haar eigen typeformulieren, met een eigen logo en zal deze van de Algemene rechtbank dan ook niet gebruiken.

- Een convocaties moet ook de handtekening van de ontvanger (betrokkene of eventueel familielid) vertonen. In geval van afwezigheid van betrokkene op de zitting beschikt de rechtbank zo immers over het uitsluitel over het feit of de geconvoceerde al dan niet op de hoogte was van zijn/haar uitnodiging.

- Op basis van het registratienummer op deze convocaties (M/455161/87) is het voor een medewerker van het gerecht, een advocaat of een andere betrokkenen niet mogelijk om de kamer terug te vinden die deze zaak behandelt (hier kamer 13). Het registratienummer bevat steeds een verwijzing naar de kamer waarvoor me dient te verschijnen. Hetzij dit registratienummer hetzij het kamernummer is op deze convocaties dus niet correct weergegeven."

Het neerleggen van dergelijke gebrekkige convocaties werpt bovendien een smet op de bewijswaarde van de overige door verzoeker bijgebrachte "originele" gerechtelijke documenten, in het bijzonder het vonnis van de Revolutionaire Rechtbank.

3.5.2.2. Met betrekking tot dit vonnis leest de Raad bovendien in hoger genoemd verslag van het authenticiteitsonderzoek:

"- Het betreft hier een origineel document, waar normaal gezien een doorslag moet worden afgegeven.

- Het betreft hier geen typeformulier dat normaal gebruikt wordt om een vonnis op te schrijven. Het standaard formulier voor vonnissen in Iran is geen A4 formaat.

- De beroepstermijn (meestal 20 dagen) ontbreekt en moet altijd vermeld staan op dit soort vonnissen.

- Het is bevreemdend dat hier wordt verwezen naar artikels uit een strafwet van 15 februari 1981, daar waar de gangbare strafwet deze van 30 juli 1991 is."

Verzoeker beweert weliswaar dat de verwijzing naar artikel 42 van het Iraans Islamitisch Wetboek in de gegeven context correct is, doch de Raad stelt vast, zoals overigens ook wordt gesteld in voorliggend verzoekschrift, dat artikel 42 niet verwijst naar strafbare feiten maar slechts naar de omstandigheid waarin iemand een misdrijf pleegt met meerdere personen. Ook al is dit op verzoeker mogelijk van toepassing, dat nog acht de Raad het uitermate bevreemdend dat het vonnis wel verwijst naar dit artikel doch niet de artikelen noemt die de door verzoeker gepleegde feiten strafbaar stellen. Het zijn nochtans deze laatsten die normaliter de kern van een veroordeling uitmaken.

Voorts wijst de Raad erop – los van de discussie over een mogelijke foute interpretatie van het Perzische geschrift en de vraag of verzoeker werd veroordeeld op basis van artikel 420 dan wel op basis van artikel "42." van de Iraanse islamitische strafwet – dat het niet ernstig is dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten doch geen minimale kennis heeft van de inhoud ervan. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker omtrent het vonnis uitermate vage verklaringen aflegt, hij weinig of geen details kan verschaffen over de inhoud ervan en hij zelfs verkeerdelijk stelt dat dit vonnis geen betrekking heeft op zijn vriend G. A. P., die volgens verzoeker bij aparte uitspraak en enige tijd voor hem werd veroordeeld: "Doc 4 is dan een vonnis? Ja Ook van de

revolutionaire rechtbank? Ja Wat staat erin? Veel stukjes heb ik niet kunnen lezen, slecht geschreven. Zoals ik bij vorige AA vertelde gaven ze dezelfde straf als mijn vriend die in de cel zit. Dus 7 jaar cel en 20 miljoen toman boete. Dit vonnis: enkel over u of ook over uw kameraad? Er wordt gesproken over mij, maar de naam van mijn vriend komt er ook in voor. Maar staat erop dit vonnis betreft D.(...) M.(...) en hij krijgt die straf en tussenin wordt vriend even vermeld of staat er dit vonnis is voor D.(...) en zijn vriend en beiden krijgen die straf? Neen, is apart, ze hebben dat apart uitgesproken. Van wanneer is dat vonnis? 1388 Wanneer in 1388? Exact weet ik het niet. U wordt veroordeeld maar u weet niet op welke dag? Ik was ook niet in Iran. Bent u dan niet geïnteresseerd om wat details te weten zoals wanneer u veroordeeld werd? De inhoud is niet plezierig om te weten om interessant te zijn. Ik sta zo afkerig van het vonnis en lette niet op de datum. Is een element van uw tweede AA, we verwachten wel dat u dat ernstig neemt en daar toch het een en ander van weet. Omdat ik ze had laten vertalen, had ik verwacht dat u daaruit info kon halen en dat ik het dan zelf niet moest doen. Ik dacht dat de inhoud voor jullie belangrijk is. Staat erin voor welke feiten u veroordeeld wordt? Ja En die zijn? Beledigen van Bassidjleden, en wat ze er nog bij zeggen... ik zeg het ik heb het niet echt gelezen. Onrust zaaien en dergelijke. Maar meneer hoe komt het dat u documenten neerlegt waarvan u niet eens de concrete inhoud kent? Omdat het niets nieuws is. Toen ik bij de Raad van State was van 1ste AA, had vriend dat ook gekregen. U weet niet voor welke andere feiten u volgens dit vonnis veroordeeld werd? Hetzelfde als wat ze altijd zeggen en schrijven: omverwerpen van het regime en dergelijke dingen. U gokt dat of u weet dat dat erin staan? Ik heb het een paar keer gelezen, sommige woorden kan ik niet goed lezen/begrijpen. Er staat wel geschreven: beledigen van Bassidj en omverwerpen van regime en verstoren van openbare orde. Er staan ook artikels in genoemd. (...) Over uw vriend in de cel: zijn naam: G.(...) A.(...) P.(...). U zei mijn collega dat hij vermist is, geen nieuws van, sinds wanneer weet u dat hij in cel zit? 3 jaar en paar maand geleden. (...) 3 jaar en enkele maanden geleden kwam hij in de cel: was dat als voorhechtenis of was dat na een veroordeling? Ik weet het niet. Wat ik zelf denk, is dat toen hij vermist was dat ze dan een uitspraak hebben gedaan. Die feiten gebeuren heel vaak, mensen die bij inlichtingen zitten en dan in de cel terecht komen. Jullie zijn niet op dezelfde moment veroordeeld? Neen Hoe weet u dat? Omdat mijn vonnis van ongeveer twee jaar geleden is. Maar dat van hem, hij zit nu al 3.5 jaar ongeveer in de cel. Vreemd want doc 4 noemt jullie beiden als beschuldigden, gaat niet enkel over u, gaat over jullie beiden? Ik kan er niets van zeggen alleen dat het vonnis naar mij is gericht. Ik weet niet hoe gerechtsysteem er werkt. Misschien dat ze in zijn vonnis dan ook mijn naam hebben opgenomen." (administratief dossier, stuk 8A, p. 3-4 en p. 7). De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet de minste inspanning heeft geleverd om zijn zaak op te volgen en dat hij niet op de hoogte is van eventuele stappen die de Iraanse autoriteiten na het vonnis tegen hem nog zouden hebben ondernomen (administratief dossier, stuk 8A, p. 6-7). Nochtans mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Bovendien heeft verzoeker blijkens zijn verklaringen geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen het vonnis, mogelijkheid welke overigens uitdrukkelijk op het document in kwestie wordt vermeld, en geeft hij evenmin een aanvaardbare reden voor dit nalaten. De Raad leest dienaangaande in het gehoorverslag: "Bent u in beroep gegaan tegen deze uitspraak van de rev rb? Mijn handen zijn niet zo lang om daar iets te gaan doen. Maar kan u van hieruit familie of advocaat contacteren om dat beroep in te dienen? Het resultaat zou zijn zoals bij mijn vriend: die kreeg ook dat vonnis en hij zit nu in de cel. Ik vraag u waarom u geen beroep heeft ingediend zoals dat vonnis zegt dat u kan doen? Omdat het niets uithaalt. Met klachten kom je niet ver, anders zouden de mensen die na de verkiezingen klacht hebben ingediend iets bereikt hebben." (administratief dossier, stuk 8A, p. 6). Dat verzoeker geen uitputtend beroep heeft gedaan op de rechtsmiddelen die hem ter beschikking staan om zijn onschuld aan te tonen, wijst op een manifest gebrek aan interesse van zijn kant en doet finaal afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees, aan de geloofwaardigheid van zijn bewering onterecht veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf van zeven jaar, en aan de beweerde authenticiteit van het voorgelegde vonnis.

3.5.2.3. In acht genomen het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, concludeert de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat na klacht te hebben

ingediend tegen de Bassidji bij de Militaire Rechtbank, de Bassidji de zaken zodanig gemanipuleerd hebben waardoor verzoeker uiteindelijk door de Revolutionaire Rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een boete wegens smaad tegen de Bassidji, het verstoren van de openbare orde en het in conflict komen met de Bassidji. In de mate verzoeker ter terechtzitting betoogt dat verwerende partij de documenten niet aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en deze enkel werden vergeleken met ingewonnen informatie dat niet recent is, kan hij de Raad niet overtuigen omdat daarmee de vastgestelde meerdere anomalieën in de verschillende voorgelegde documenten niet worden ontkracht. In de mate verzoeker eveneens stelt dat zijn relaas niet ongeloofwaardig werd bevonden, wijst de Raad erop dat dit inderdaad het geval is, doch dat verzoeker er aan voorbij gaat dat eveneens werd gesteld dat hij niet aantoonde dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen noch dat hij het aannemelijk maakt dat de overheid geen bescherming zou hebben kunnen of willen bieden, en dat dit des te meer klemmt nu zijn klacht tegen de Bassidji werd genoteerd en hij werd opgeroepen voor de behandeling van zijn zaak door de militaire rechtbank.

3.5.2.4. Wat betreft het overlijden van verzoekers broer, welke hij staat aan de hand van een overlijdensakte, een overlijdensbericht en een attest van een wetsdokter, wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat geen van deze documenten toelaat vast te stellen in welke omstandigheden en naar aanleiding van wat zijn broer is overleden. Verzoeker verschaft hieromtrent tijdens zijn gehoor overigens evenmin duidelijkheid en stelde uitdrukkelijk niet te weten of de dood van zijn broer te maken heeft met zijn persoonlijke problemen of daar los van staat (administratief dossier, stuk 8A, p. 7-11).

3.5.2.5. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de verwijzing naar een advies van het BCHV geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS